49ste jaar. — N° 21. Zaterdag, 22 Februari 1902.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gezonden worden aan den uitgever, Groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week 6 franks per jaar.
Twee » » 5 »
Een » » 4 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 1 25 cent^mes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : 1 fr. den drukregel.

SINT-JOZEFS PATRONAAT. ZAAL DER CONCORDIA.

Op Zondag 23 Februari,

LEVENDE TAFEREELEN

voorgesteld door de Heeren Leden van het Patronaat, ten voordeele van hun werk. (Zie de aankondigingen.)

De personen die tot heden hun abonnement aan den *Postrijder* niet betaald hebben, zijn verzocht ons het bedrag er van te doen toekomen, zoo niet zal hun door den briefdrager eene kwitsantie aangeboden worden, met verhooging van 10 centiemen voor kosten van inbeuring.

VOOR DEN PAUS.

Bedrag der vorige lijsten fr. 90,301,15

Men kan de giften bestellen op het bureel van ons blad of wel bij M. L. Mallié, 32, Bergstraat, Brussel.

TONGEREN, DEN 22 FEBRUARI 1902.

VOORUITGANG DER ZEDELOOSHEID. — In Parijs is op 3 geboorten 1 onwettige.

Aardig, hoe wijder van God, hoe nader tot verdierlijking. Men ontdoet de menigte van de zoogenegde «banden der bijgeloovigheid» maar uit eigen beweging, ontmaakt het « ontslaafde » volk zich van de banden des plichts, en zou, indien het godsdienstig gevoel teenemaal van het aanschijn der aarde verdween, allen vooruitgang, alle samenleving onmogelijk maken. « God uit de maatschappij banneu, zegde de filosoof der verlichte eeuw, goed, maar waarmede zult gij Hem vervangen ? »

Men bemerke het wel : zulk eene samenleving willen de roode socialisten en de liberalen ook in België stichten.

EEN. WERELDLIJK HOSPITAAL. — Over een goed twintig jaar, in 1880, ward het Cochin-Gasthuis te Parijs verwereldlijkt.

Sinds die twintig jaar ging het in het gesticht Cochin gelijk het kon.

Wij weten niet of het daar was dat eene wereldlijke oppasser eene zieneeloze in het bad koken liet ; of het daar was dat er bals onder het personeel ingerieht werden. Maar wat wij stellig weten is, dat doktor Vital, thans nog aan het gesticht verbonden, er over schrijft :

« Het is hier zoo vuil geworden, dat, moesten hier besmettelijke ziekten ontstaan er hier bij honderden zouden sterven.

» Niet alleen komen de ratten tot op de zieken kamers, maar de weegluizen vallen tot in de soep der zieken. In de lente is de stank onverdragelijk.

ZE ZIJN DOOD ! — Van de 9 ministers die in 1879 de ongelukkige schoolwet maakten en wilden de Katholieke Kerk in den put derven, 8 zijn dood !

Een leeft nog; en 't is M. Graux, die het land in zulke schulden bracht, dat men het tegenwoordig nog gevoelt.

De dooden zijn : De heeren Frère, Van Humbeek, Bara, Renard, Liagre, Gratry, Saintelette, Olin en Rolin.

Deze laatste, een zeer rijk man, is een eenvoudige burger geworden, heeft zijn al moeten verlaten en is onlangs komen sterven te Brussel.

God zij gedankt, op zijn sterfbed, heeft hij zijne dwaling herkend, indachtig geweest zijn de zijne eerste kristene opvoeding, zijne jo gheid toen hij lid was van St. Vincentius à Paulo en van de congregatie van O. L. Vrouw, en heeft eere geheele maand lang dagelijks het bezoek gehad van den Eerw. Heer Pastoor van Etterbeek, die hem de laatste Sakrame ten bediende.

Zeo eindigt alles.... de vijanden van God en van de Heilige Kerk hebben ook hun einde.... God leeft en de Heilige Kerk staat nog recht en voltrekt hare zending van vrede onder de menschen !

∴

Een pas geboren kind moet binnen 6 maanden in gewicht verdubbelen en binnen 1 jaar verdriedubbelen, wel te verstaan, indien het van natuur gezond is en voldoend voedsel krijgt. Neemt een kind in 't eerste levenjaar niet maandelijks omtrent 450 grammen toe en in 't tweede levensjaar 300 gr. dan hapert er iets. Groeit een kind het eerste jaar niet maandelijks omstreeks 20 en in 't tweede 25 millim. dan is dit te weinig.

∴

WAAR LEIDT DE GODDELOOSHEID HEEN ? — God van kant laten, dat is nu de laatste vooruitgang. Aannemen dat de wereld door zichzelf bestaat, en dat de wonderschoone orde der wereld aan den blinde toeval te danken is, dat is nu het toppunt der wetenschap.

Uitroepen dat de mensch niets anders is dan een dier, met wat volmaakter zintuigen dan de anderen, den mensch letterlijk verbeesten, dat is nu de leering, waar de groote bollen roem op dragen.

Waar gaat de mensch heen met zulke stelsels ?

Indien er geen God is, die den mensch geschapen heeft, dan is er niemand meer boven den mensch ; ieder van ons is dan zijn eigen meester, zijn eigen koning, zijn eigen God. Andere menschen mogen hem niet gebieden, want waar zouden zij daartoe recht of gezag gehaald hebben ? Aan de wetten van den Staat, 't is te zeggen aan de menschen gelijk wij, zijn wij niet gehoorden, dan voor zooveel het ons lust, of voor zooveel wij er met geweld toe gebracht worden. Aan het gerecht weten te ontsnappen is dan maar behendigheid.

Ons zelven in alles voldoen, genieten zooveel wij kunnen, wordt het opperste doel des levens. Door welke middelen wij er toe komen, daar is niets aangelegen. Eene eeuwigheid is er niet, gewetenangst en wroeging zijn hersenschimmen, awakheden van het verstand ! !

Zelfs de vrijheid bestaat niet meer, voor ons zoo min als voor de dieren ; en volgens de hooggeleerde wijsgeeren der vrijdenkerij is de mensch zelfs niet meer verantwoordelijk voor hetgeen hij doet.

Het zou me een wereldje worden, indien uit het binnenste van 's menschen geweten geen verzet opging tegen zulke monsteruchtigheden, indien het eenvoudig volk niet wijzer was dan die verlichte bollen !

Gelijk wolven ondereen en nog erger, zouden de menschen leven.

∴

Aankondigingen in dagbladen en huwelijksbureelen, zijn thans iederig in de weer om naar liefde smachterden samen te brengen, maar eene nieuwe wijze van huwelijksaanzoek — jammer alleen voor hem en zijne ambtgenooten geschikt, bracht o langs een amerikaansch predikant in toepassing.

De eerste maal voor eene nieuwe gemeente opredend, begon hij zijne preek aldus : « Ik ben ongehuwd en wenschte te trouwen ; daar ik weinig vrouwen ken en niet houd van huwelijksbureelen en dergelijke zaken, verzoek ik diezusters uit de gemeente, die mij tot echtgenoot begeeren, op 't aan.»

Eene dame stond recht, weldra gevolgd door anderen, maar de domine wees de eerstopgestane als zijne bruid aan, en vervolgde zijne preek toen, alsof niets bijzonders gebeurd ware.

∴

HOOGER EN HOOGER. — Gij die niets zoeken dan hetgeen nuttig is, en alleenlijk luisteren naar de stem van eigen baat, leven als *planten*.

Zij die niets zoeken dan hetgeen aangenaam is en alleen luisteren naar de stem der zinnelijkschw drif en leven als *dieren*.

Zij die niets zoeken dan hetgeen eerlijk is, en alleenlijk luisteren naar de stem der rede, leven als *menschen*.

Zij die niets zoeken dan hetgeen aan God behaagt, en alleenlijk luisteren naar de stem van het geloof, leven als *kristenen*.

De *plant* zoekt nut en baat, daarin bestaat haar leven ;
Het *dier* zoekt zinsgenot, het kent geen ander streven ;
De *mensch* zoekt hier op aard' wat waar is, goed en schoon ;
De *kristen* zoekt de deugd en streeft naar eeuwgen loon.

DE LIEFDE.

« De Liefde » zegt Basta, « is eene soort bijgaande koorst, die begint met eene siddering en al geeuwend eindigt. »

« De Liefde » zegt een ander schrijver, « gelijkt aan eene bloem, die verwelkt, uitdroogt en stervend neervalt van zoodra men haar aanraakt. »

Deze twee bepalingen, zijn helaas treffend juist en waar. Ook leggen zij goed uit dat, gansch verschillend van de *Vriendschap*, die op de hoedanigheden gesteund is, de liefde integendeel alleen ontstaat door de bekoorlijkheden. Vandaar is zij slechts kortstondig of beter gezegd oogenblikkelijk kort.

De liefde maakt meer ongelukkigen dan al de andere kwalen vereenigd. Gelijk het vuur der hel, brandt zij ons zonder ons te verbranden. Zij heeft zich omeedoogend aan haar slachtoffer en schenkt het niet de minste genade, maar verslindt het gedurende den nacht, verteert het binst den klaren dag.

De liefde houdt ons als een zonderling kijkglas voor, dat ons zeer bedriegelijk de leelijkste aangezichten volkomen schoon doet zien, de domste schepsels hoogst verstandig vinden, de zwartgalligste en ruwste inborst beminnelijk meenen, in een woord, de lieden, meest gebreken bezittende, de beste hoedanigheden doet toekennen.

« Van al de driften, zegt Mej. Scudéri, is de liefde deze, die de rede meest op hol brengt, die de ziel in wanorde steekt en den mensch de grootste feilen doet begaan. »

Er zijn geen grooter slaven dan deze die door de liefde zijn gekwelt. Zij doet alles slachtofferen, tot zelfs vrienden, ouders, debgd.....

Liefde, die den steun der echtgenooten is; wier zwaar lot zij helpt verlichten, is zuiver en hoogst heilzaam, maar zeer noodlotig is zij voor de jongelieden, welke zij verblindt en bedriegt.

Aangezien de liefde dus eene soort van droomenschap is, eene ijlkoorst der ziel, eene duizelingwekkende drift, die degenen, die onder hare heerschappij gevallen zijn, van het gebruik hunner rede, van hun verstand beroovt, zoo mag zij eene zoo sluwe als noodlottige raadgeelster genoemd worden, welke de jonkheid niet genoeg kan waarschuwen, wanneer het er op aankomt voor twee jongelieden hun lot samen te verbinden, want men moet den grond boven den vorm verkiezen, het zedelijke boven het liehamelijke, het vrome boven het door klatergoud vergulde. ..

Dienstvolgens moeten de jonge lieden van beide geslachten zich scherp tegen, haar op hunne hoede stellen en enkel en alleen datgene beminnen, met gezond verstand en rede, wat waarlijk beminnenswaardig is en vooral zich door dwaze, onstuimige liefde niet minst laten verblinden.

NIEUWS

uit de stad en de provincie.

Sint-Jozefspatronaat. — Wij hadden wel gelijk toe wij in ons laatste nummer, eenen schitterenden bijval voorspelden aan de vertooning der levende tafereelen, getrokken uit het Oude Testament en het leven en het Lijden van O. H. Jesus-Christus, in de groote zaal der Concordia ingericht door de meesters van het Sint-Jozefs-Patronaat, ten voordeele van hun werk.

Zelden vervulde zoo een talrijk publiek de lokalen van den Katholieken Kring.

Na de schitterende vertoningen op dewelke de meesters van het Patronaat ons vroegere jaren uitnoodigd hebben, ware het overtollig nogmaals hunnen lof als kunstenaars, als toonelliefhebbers uit te spreken. Enkel willen wij bestatigen dat in de vertooning der levende tafereelen, getrokken uit het Oude Testament en uit het Leven en het Lijden van O. H. Jesus-Christus, de verknochte meesters van het Sint-Jozefs-Patronaat zich nog overtroffen hebben.

Het publiek was eenparig om de juistheid, de volmaktheid te erkennen der tafereelen die wedergegeven werden.

Morgen zondag om 3 ure, nieuwe vertooning der levende tafereelen, die zulken grooten bijval genoten hebben.

Aan al onze lezers die ze nog niet gezien hebben, raden wij dringend aan zich morgen naar de Concordia te begeven.

Alzoo zullen zij de gelegenheid hebben eeneo zeer aangenamen namiddag door te brengen en terzelvertijd zullen zij bijdragen tot den voorspoed van een zeer verdienstvol werk, het werk van het Sint-Jozefspatronaat.

De geldinzameling verleden zondag ingericht door de **Koninklijke harmonie der Concordia**, ten voordeele der armen, heeft de som van 950 fr. opgebracht.

In naam der armen, dank aan de Harmonie der Concordia, dank aan de geldinzamelaars, dank aan onze milddadige medeburgers!

Hof van Assisen van Limburg. — Het Beroepshof van Luik, Kamer der iobeschuldigingstellingen, komt voor het Hof van Assisen van Limburg te verzenden, den genoemden Jacobus Cuypers, bijgenaamd den « Wolkonijs. »

Hij wordt beticht den 20 November 1901, te Gruitrode, den misdaad van verkrachting met geweld en bedreigingen gepleegd te hebben op den persoon van Maria-Helena de Koning, alsdan meer dan 14 jaren oud.

Op de markt van Tongeren van heden donderdag waren te koop gesteld : 417 koeien en kalveren, 4 schapen, 167 vette varkens, 1152 magere varkens.

Paardenmarkt TE TONGEREN, *BONDERDAG 13e MAART.*

APOTHEEK -ZONDAGSRUST.
MORGEN zal de Apotheek van
BROEDERS
alleen open blijven, *van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts*, VOOR DE DRINGENDE NOODWENDIGHEDEN.
De Compleete betaling zal vereischt worden.

Ecole de musique de la Concordia. — Les jeunes gens qui désirent suivre le cours de violon qui s'ouvrira le 25 février prochain à la Concordia, sont priés de se faire inscrire, avant cette date, soit chez Monsieur Jos. Deckers, Porte de St-Trond, soit au local de la Société.

Nous rappelons aux parents qu'ils ont tout avantage à envoyer leurs enfants à l'Ecole de Musique de la Concordia. Des professeurs spéciaux sont chargés des cours des divers instruments.

Lichting van 1902. — MILITIEREN. — Worden benoemd voor de lichting van 1902, tot militaire leden der militieraden en tot plaatsvervangers dezer leden, de hiernavolgende officieren :

PROVINCIE LIMBURG.

Arrondissement Hasselt-Maeseyck. — Werkend lid, M. Magnée, tweede kapitein bij het 11e linieregiment te Hasselt — Plaatsvervangend lid, M. Dutreux. id.

Arrondissement Tongeren. — Werkend lid, M. Sulis, kapitein-commandant bij het 2e regiment jagers te voet te Sint-Truiden ; — Plaatsvervangend lid, M. Maerten, tweede kapitein bij het korps der gendarmerie te Hasselt.

Het Burgerlijk Kruis van 1e klas wordt verleend aan : MM. Fiocco A.-M.-J. directeur der registratie en domeinen te Hasselt ; Heurotin E.-L.-H. controleur der rechtstreeksche belastingen, der accijnsen en der comptabiliteit te St-Truiden ; Lamproye A. bewaarder der hypotheken, te Tongeren ;

Het Burgerlijk Kruis van 2e klas wordt verleend aan : MM. Neven J.-E. landmeetersten het kadaster te Hasselt (bewaring) ; Boulangés H.-D. luitenant der douanen te Maeseyck.

De Burgerlijke Medalie van 1e klas wordt verleend aan M. Gevers H.-J. brigadier der douanen te Tongerloo-bij-Maeseyck ;

De Burgerlijke Medalie van 2de klas wordt verleend aan M. Kaspen M.-A. gepensioneerde geprepossedeerde der douanen, te Rothem ;

De Burgerlijke Medalie van 1e klas wordt verleend aan MM. Sepel H.-J.-A. inspecteur der registratie en domeinen te Hasselt ; Albrecht C.-L.-F. ontvanger der rechtstreeksche belastingen en accijnsen te Burg-Leopold ; Bourgingdon J. id. te Peer ; Auwerx P.-L. landmeter van het kadaster te Hasselt.

De Burgerlijke Medalie van 1e klas wordt verleend aan : MM. Plessers J. bestendig werkman te Achel ; Ballet C. id. te Viverselle ; Smeets J. id. te Lille-St-Hubert ;

De Burgerlijke Medalie van 2e klas wordt verleend aan : MM. Dekkers L. kantonnier te Bocholt ; Desloovere A. sluismeester-ontvanger te Lommel ; Beuystens E.-J. vaartwachter te Neerpelt ; Vaets A. bestendig werkman te Neerpelt ;

De Burgerlijke Medalie van 3e klas wordt verleend aan : MM. Christievers C. kantonnier te St-Truiden ; Peters R. id. te Tongerloo.

Neerostoren. — WILSKROOPZAAD-ONGELUK. — M. H. heeft zich gisteren nacht het voorste lid van den wijsvinger en den duim afgeschoten. Hij keerde huiswaarts van een locatje en stak zijn geweer onder eene haag door, terwijl hij er over sprong. Daarna keerde hij zich om, om zijn geweer uit de haag te trekken, en pardat, daar gaat het af met het ongelukkig gevolg dat wij kennen. Voorwaar, duurkoope kazen en konijnen.

DIEFSTAL. — Gedurende den nacht van den 18 tot den 19e heeft men in de dennenbosschen der gemeente en in eene van twee particulieren, M. P. en M. L., eene partij dennen gestolen, dienstig voor keperhout en tremen.

De boomen waren tegen den grond afgehakt. Een eind ver zag men waar zij de dennen gesleept hadden, doch verder was niets meer te bespeuren.

Nederheim. — Zondag ll. heeft Pater Damianus Dewallef, die mogen 23 Februari te Marseille als missionnaris voor China inscheept, hier zijn plechtig afscheid genomen.

In beide missen sprak de Eerw. Pater zelf een hartelijk vaarwel tot in den Hemel toe, dat aan velen oog een traan ontrok.

In het lof om half vier, was de kerk propeusvol, zoo met inwoners van het dorp als met geloovigen van omliggende parochiën. De missionnaris, bijgestaan door de EE. HH. Pastoors van Nederheim en Freeren, zong het lof, waaronder Pater Remerius van Tongeren eene afscheidsrede hield.

Gewijde spreker vergeleek het vaarwel zijn medebroeders met het vaarwel, dat eertijds de apostel Paulus te Milete aan de priesters van Efeste toeprak : « *Door den H. Geest aangezet ga ik naar Jeruzalem, (naar China) niet wetende wat mij daar zal overkomen. Doch ik vreez niets. Ik bevel U aan God en zijne genade. Voortaan zult gij mij niet meer zien.* » (Hand. der Apostelen).

Laat ons — zeide hij ook — naar het voorbeeld des jeugdigen priesters insgelijks apostelen zijn

ACHTTIEN KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

4de VERVOLG.

Bij wat op het punt om zijne wandeling te hervatten, toen hij zich eenskhapsweer omdraaide en op den man al tot Trollope de vraag richtte :

— Hebt gij M. Burn gekend, vóór gij hem hier aan boord ontmoette ?

— Neen, antwoordde Trollope, zonder blikken of blozen. Waarom vraagt ge dat ?

— Ik mocht het soms. Het scheen mij zoo toe.

— Volstrekt niet.

De kapitein keerde zich om en ging naar den stuurman, terwijl Trollope, zijwaarts tegen de verschansing gelaund, het tweetal met zijdelingsche blikken bespiedde.

— Stuurman Matthews, zegde de oude Benson, ik vond gezien te hebben of niemand hem beluisteren kon :

— Er is eenige van onze passagiers iets, dat ik niet begrijp, en dat mij daarom niet aanstaat. Gij aan het andere eind van de tafel, hoort van uw gesprek meer dan ik. Ik bedoel de twee alleenloopende heeren. Zij schijnen — of ik vergis mij zeer — elkaar van vroeger al te kennen.

— Ja ; dat schijnt mij ook zoo toe, antwoordde de stuurman.

— Kapitein Trollope ontkent het.

— Daartoe kan hij wel zijne redenen hebben, antwoordde Matthews. Maar ik zal uwlijke ooren open houden, dat beloof ik u.

— Doe dat, zegde Benson ; tracht er eens achter te komen of zij elkaar aan wal hebben gekend.

— Best, kapitein.

— Tien mannen, die allen den indruk maken betere lijden te hebben beleefd en tot een beteren stand te behooren... want dat doen zij, niet waar ?

— Zeker, zeker ! Het zijn gentlemen, en zij spreken beschaafd, en zij schijnen in deftige kringen te hebben verkeerd. Maar zij hebben allemaal iets over zich... hoe zal ik het noemen ?... iets verloopens hebben zij over zich.

— Juist, stuurman, daar slaat ge den nagel op den kop : Iets verloopens... Wat voor bagage hebben ze meegebracht ?

— Geen stuk wat zij niet in huune hut hebben kunnen bergen, antwoordde stuurman Matthews glimlachend.

— Nu, goed — gij hebt mijne bevelen, zoo eindigde de kapitein, terwijl hij naar beneden ging. Want het sloeg acht glazen.

Tegen den middag kwam er een half ontredderd wrak in het zicht, dat, blijkbaar door alle man verlaten, als een blok lag te rollen op de golven.

— Zie ! fluisterde Mark Daveaire tot kapitein Trollope, terwijl zij tegen het bazaanswant stonden geleund : dit daar zou ons geen kwade kans hebben geboden !

— Jawel, antwoordde Trollope, maar nu komt het te vroeg... Hoor eens, Daveaire, voer hij voort, mompelend onder zijnen dikken knevel, wij moeten verdwelds op ons tellen passen, zeoveel mogelijk ekt op zichzelven blijven en aan tafel weinig babbelen, als wij die zaak tot een goed einde willen brengen. Die oude schipper is niet van gisteren. Hij kan soms zoo vreemd naar ons zitten zien, ze begint mij zelfs op den man af oubeleefde vragen te doen.

— Wij zijn niet te telen, zegde Daveaire.

— Ja ? Wat minder zou er beter zijn geweest, misschien.

— Daar hebt gij bij voorbeeld Masters ! Als hij zoo voortgaat met dranken om die Jufvr. Mansel, hoe licht ontglipt hem dan niet een woordje, eene toespelling, men kan niet weten ! Zij heeft oogen als kurketrekkers en ooren als huiken.

— Hoe weet ge dat zoo ?

— Wel, zij bespiedt ons... Waar slaapt Burn voortaan ?

— Bij Shannon in de kat. Shannon zal een puts koud water bij de hand hebben, om hem die over den kop te gieten, zoodra hij weer met zijne streken beginnen mocht.

— Wanneer zal nu onze zaak worden klaargespeeld ? vroeg Hankey, die zich ongemerkt bij het tweetal had aangesloten. Waarom vannacht al niet ? Of moeten wij wachten tot aan Kaap Hoorn ?

— Het schip moet eerst op de afgesproken plaats zijn, antwoordde Daveaire, die zoo ongeveer den rang van luitenant scheen te bekleeden. Wij moeten zeker zijn van onzen slag en niets overhaasten. Het moet zoo worden aangelegd dat wij op geen verzet stooten, en vooral dat er geen bloedvergieten bij plaats heeft, wij willen er niet voor aan de galg komen.

— En wanneer nemen wij die wapenkist onder banden ? vroeg Hankey.

— O, dat, zoo spoedig mogelijk. Als het kan, zoo aanstonds nog. Maar... st ! fluisterde Daveaire, toen er een matroos aankwam, die den roergangar moest aflossen... Kom mee naar mijne hut, Hankey, en laat ons zien wat er te doen valt.

— ∞ —

Drie dagen waren er verloopen zonder dat er iets meldenswaardigs aan boord van de *Queen* voorviel. Maar het weer was slechter geworden, en op den derden dag daalde de barometer zoo snel en zoo sterk, dat kapitein Benson zich voorbereid hield op, hij wist niet wat, maar zeker iets onaangenaams.

Er was een walvischvaarder in het zicht, tamelijk nabij. Men zag het schip vreeselijk rollen — maar niet erger dan de *Queen* zelve, van wie niemand gedacht had dat zij zoo gruwelijk stooten en buiteln kon. Daar de schipper noodweer verwachtte, moest alle man naar boven om zeil in te nemen.

— Willen wij een handje helpen ? zegde Burn.

— Best ! antwoordde Johnson. Vooruit maar !

— Bedaard toch ! Geen gekheden ! commandeerde Trollope.

— Ik word ziek van dat wachten ! verklaarde Shannon.

— Alle donders, zie dien walvischbaas daar eens tuimelen ! riep Burn.

— Wij krijgen noodweer, voorspelde Trollope, en hij ging omlaag.

Zij dineerden in de kajuit bij lamplicht. Des kapiteins plaats bleef ledig. Stuurman Matthews kwam haastig een paar brokken naar binnen werken en verdween toen weer, nauwelijks tijd vindende om de vragen die tot hem gericht werden te beantwoorden. Stuurman Poole bleef op het dek, en alle man hield zich bereid om de banden uit te steken.

Trollope en Hankey waren de eersten die van de tafel opstonden en naar boven gingen. Veelzeggende blikken volgden hen, en Johnson porde Cavendish in de ribben.

Eenskhaps... wat was dat ?... Een geluid als verwijderd kanongehulder. En toen, een halve minuut later, uit het zwarte zwerk een violette strual. Eene vrouw beneden gilde. Het was of er een vuurklomp door de kap in de kajuit was gevallen. Een luid, maar toch nog verwijderd knallen volgde, en daarna viel de regen in stroomen neer. Maar doodstil bleef het, doodstil.

Verscheidene heeren verlieten de tafel en zochten bij Trollope eene beschutting onder het vooruitspringende bovendek, waar zij even droog stonden als in de kajuit. Zij rookten hunne sigaren en zagen den regen spetteren op de planken. De bliksemstralen schoten nu aan alle kanten neer, en woedend ratelden de donderslagen. Maar altoos nog geen zuchtje.

— Ik ken dit soort van buien, zegde Daveaire. Zij trekken evau gauw af als zij opkomen.

— Zou dit niet de gelegenheid zijn om onzen slag te slaan ? vroeg Masters.

— Wij zijn nog niet gereed, riep Trollope. Dat weet gij wel ! Hoe is het ? Heb ik de leiding van deze onderneming, ja of neen ? Ik heb geen wenken noodig ! Maar wel moet ik wat meer voorzichtigheid en geduld verlangen !

— Wat zegt hij ? vroeg Burn aan Shannon, toen de donder even zweeg.

Doch vóór er een antwoord kon gegeven worden op deze vraag, werd de gansche hemel verlicht door eene vreeselijke, maar prachtige strual, die als een vuurbal op eenigen afstand van de *Queen* neerkwam. Een korte, ratelende donderslag volgde. Op het voorschip schreeuwde iemand iets.

— Wat is er gebeurd ? riep M. Storr, uit de kajuit naar den trap stormende, waar de anderen stonden.

— De walvischvaarder is door den bliksem getroffen en staat in brand, antwoordde Trollope kalm.

Hij moest een scherp en geoefend oog hebben gehad, om dit zoo terstond te ontdekken. Doch hij had gelijk. Een licht begon geleidelijk te branden over de zee. Het onweer trok af, de regen hield op ; zoo stil was de lucht, dat de vlam van eene keers nauwelijks zou hebben gelikkerd. Maar duidelijk waren er tongen van vuur te zien langs des walvischvaarders fokkemast.

— Boordevol met traan ! Dat zal een vuurke geven ! riep Burn.

— Een schip in brand ! schreeuwde M. Storr naar beneden.

— Kunnen we boven komen ? riep Mevr. Dent.

— Jawel. De regen heeft opgehouden en het onweer trekt af.

Zeer zwevenden stuurman Matthews, in oliejakker en zuid-wester, om samens den kapitein aan de dames mee te deelen dat er een brandend schip in het zicht was, en dat, als de dames wilden boven komen om het vreeselijke schouwspel te zien, er gezorgd zou worden voor eene standplaats van droge planken op het dek.

— Zoo iets zou ik voor geen millioen willen missen ! riep Mevr. Dent.

— Schrik op schrik ! zuchtte Mevr. Peacock. En ik nog wel, die eene zeeziek voor mijne gezondheid dacht te doen !

Jufvrouw Mansel moest er om lachen. Vlug schoten al de dames hare kleeren aan, en weldra stond het achterdek van de *Queen* vol toeschouwers.

Het onweer trok noordwaarts af, eene ademloze stilte achter zich latende. Door den nachtkijker konden zien dat de bemanning van den walvischvaarder de handen repte om het vuur te blussch-en. Doch deze task bleek hopeloos. De gansche boeg brandde reeds, en telkens kronkelden de vlammen hooger op, onder eene breede wolk van dikken, zwarten rook.

— Ziet goed naar de booten, beval kapitein Benson.

Hij was ontdaan. Wijnig dirgen op zee pakken den varensman dooreer aan, als het schouwspel van een brandend schip. Hij vindt er niets prachtig of romantisch aan, maar hij beseft al de vreeselijkheid ervan.

— Laat een vuurpijl op, stuurman Matthews, riep de kapitein. Steek ook een lakker aan, en laat vooral scherp uitzien naar de bodem.

Deze bevelen werden flink opgevolgd. Daar er een zuchtje opstak, moest alle man in de ra's om de zeilen bij te zetten, en het schip, met den ouden Benson bij het stuurwiel en de stuurlui op de nikkijk, drevf zachtjes naar de brandende massa. Men kan denken hoe dat vlamde. Het ruim vol traan, al de planken doorrokken met vettigheid — geen pekkrans had door het vuur kreeftgeen guitzigen kunnen worden verslonden. Neen, het bed rond werd door den gewelddigen, loodrecht opstijgenden vlammenkloed de Oceaan met bloedroode glansen overgoten.

Daar echter de kapitein geen lovers meer zag op het brandende schip, en ook geen spoor van boten, zoo gaf hij bevel de *Queen* weer in haren koers te brengen. Het koetje wakkerde aan, voorzichtig bolden zich de zeilen, en weldra scheen in de verte achterwaarts de drijvende vuurklomp, niet grooter dan een brandende lantaren. De passagiers hadden hu nen lust nu ook wel bevredigd. De mersten hunner waren, na het genot van een glas wijn, naar hunne kooi gegaan.

Het was omtrent elf ure. De oude Benson met den eenwigen hoogen hoed op het hoofd en de manila-sigaar tusschen de lippen, wandelde nog langs het stuurwiel heen en weer. De tweede stuurman die de wacht had, stond voorop op de campagne.

— Stuurman Poole ! riep eenskhaps de kapitein ; en hoewel zijne stem gedempt klonk was er toch iets scherps en hard in. Stuurman Poole, herhaalde hij, loes de jonge man voor hem heen stond, wie zijn daar zog aan het spreken, daar op het middendek ?

— M. Daveaire, kapitein, en M. Hankey, naar de stemmen te oordeelen, en niet nog een paar anderen.

— Waarom gaan zij niet naar hunne kooi ?

— Dat weet ik niet, kapitein.

— Wat doen ze ?

— Rooken, kapitein.

Toen, na eene korte, veelzeggende poos, bernam de oude Stuurman Poole, tot hoor van den opperstuurman dat gij M. Hankey gekend hebt, voor hij aan boord kwam.

— Dat is te zeggen, kapitein, hij was een passagier op een schip waarop ik derde stuurman was.

— Wie is hij ?

— Ik weet niets van hem, antwoordde de jonge man, zeeswachtig onder dit verhoor.

(Wordt voortgezet.)